

Izhaja
vsako prvo in
tretjo soboto
v mesecu.
Stane na leto
6 K,
na pol leta
3 K.
Posamezni
listi po
30 vin.

Naročnina
naj se pošilja
upravníštvu.
Rokopisi pa
uredníštvu
'Seža'
v Ljubljani.
Inserati
se računajo
po dogo-
voru.

Glasilo veseljakov

Užaljena.

— Ali se je vaša hčérka zaročila z doktorjem M., s katerim je vedno hodila?"

— „Kaj pa vendar mislite! Moja hči vendar ne bo vzela kar od kraja vsakega, s katerim ima kako razmerje!“

MEDIGRA.

V razkošno opremljenih sobah najelegantnejše palače v Novemjorku je ležala gospodična Fifi v slikoviti pozi na baržunastem otomanu.

Mlada gracijozna dama se je preselila pred šestimi meseci iz Pariza v novi svet in sicer na povabilo odličnega Američana Franka Boltsona, kateri se je v veselem Parizu z njo seznanil, vanjo zaljubil ter v teku pol leta z ljubko blondinko pognal okoli pol milijona frankov. Na to je nastala suša v blagajni radodarnega Američana in začeti je moral misliti na službo in izdelovanje denarja, kakor pravijo skromni Američani.

Svojo priljateljico Fifi pa Boltson ni hotel zapustiti, temveč povabil jo je s seboj v svojo domovino ter ji celo dovolil vzeti svojo brhko sobarico Nini s seboj.

Prvi meseci so bili zelo srečni in veseli v novi domovini. Kasneje so nastopile prve skrbi, ker Boltson ni mogel najti primerne službe, katera bi mu nesla toliko, da bi zadostil potrebam razvajene Fifi. Fifi si je spočetka pomagala z dolgovi. To bi bila vpoštevanja vredna pomoč proti pomanjkanju, ko bi bedasti upniki ne imeli te grde slabosti ter ne zahtevali vrnitve posojila.

Ob času, ko se pričinja naša povest, baš tedaj, ko je Fifi dne 1. oktobra 1907 ležala v slikoviti pozi na otomanu, začela je postajati situacija več kot dolgočasna, rekli bi lahko: neznosna.

V teku pičlih štirih ur nadlegovale so našo Fifi že dve rubežni komisiji, dostavile so se ji tri tožbe zaradi dolgov in so bili že trije upniki odpravljeni.

Šivilja je zažugala lepi Fifi, da ji bo pobrala vse v teku šestih mesecev napravljene ji obleke, ako v štiriindvajsetih urah ne poravna vsega dolga.

Gostilničar branil se ji je dajati še nadalje hrano, dokler ne plača dosedanje in gospodar ji je naznanil, da jo vrže iz stanovanja, ako mu v oseminštiridesetih urah ne plača najemnine.

Fifi se je nahajala toraj v neprijetnem položaju, ostati brez obleke, brez hrane in brez stanovanja v daljnem svetu, ako se ne pripeti nenadoma kak čudež. Položaj je bil obupen in Fifi je brezuspešno premišljevala, kako bi si pomagala iz te zagate.

Tedaj je vstopila zvesta sobarica, brhka Nini v sobo svoje gospodinje: „Prosim, milostiva, za denar, da grem v gostilno po obed.“

„Ne vem še, če bom doma obedovala; najbrže bom šla v kak restavrant ter bom tam obedovala.“

„Ali, milostiva, jaz bom doma obedovala. Jaz vendar ne grem v restavrant.“

„Nini, ne dolgočasite me. Ako bom jaz obedovala v restavrantu, vzela bom tudi vas s seboj. Toda ne dražite me...“

„Toda prosim, jaz — — —“

Tedaj je pozvonilo. Nini je hitela iz sobe ter odprla vrata stanovanja. Pred vrati je stal Boltson. Vendar je prišel rešitelj! Kasno, a prišel je vendar. Vstopil je v sobo ter poljubil Fifi na čelo, na to pa se je vsedel poleg nje na otoman.

„No, ljubček,* začela je Fifi boječe, „koliko si mi prinesel?“

„Ničesar!“

„Kaj?! Nič? Prav nič?“

„Prav nič!“

„Povej mi toraj, kaj naj sedaj storim?“

„Ne vem! Jaz sam nimam ničesar, a dolgov več kakor las na glavi.“

„Kaj naj toraj storim? Jesti nimam ničesar, pohištvo se mi bo prodalo, šivilja mi bo pobrala vso obleko, gospodar me bo vrgel iz stanovanja! Strašno! In vrhu vsega tega še Nini. Ne uboga me ničesar več in iz mojih naredb in ukazov se celo norčuje. Od jutra do večera in še bolj od večera do jutra. Cele noči ostaja pri starem gospodu v tretjem nadstropju. In te osebe ne morem niti odpustiti, ker ji dolgujem mezdo in ji je ne morem izplačati. Res, ne vem si več pomagati!“

„Uboga prijateljica! Mislim, da bo še najbolje ako se ločiva. Stori sem vse, kar je bilo v mojih močeh in ne smeš se name jeziti. Na robu propada se nahajam. Ostaniva si dobra prijatelja in poiščiva si vsak svojo srečo. Samo v napatje si bova drug drugemu, ako ostaneva še nadalje skupaj.“

„Dobro! Zapusti me! Ko bom imela zopet kaj sreče, spomnila se te bom. Ne bom nehvaležna in upoštevala bom, da si zaradi mene tako daleč zabredel.“

Fifi in Boltson sta se ganljivo poslovila in Boltson je zapustil nesrečno svojo prijateljico.

Sobarica Nini je takoj zopet stopila v sobo, postavila se pred nesrečno Fifi izzivajoče ter pričela: „No, milostiva, kaj bo toraj z obedom?“

„Danes sploh ne bom obedovala!“

„A, jaz?“

„Vi me res dolgočasite, Nini. Storite kar vam drago; jaz nimam niti bora pri hiši.“

„Vem, vem; saj sem poprej pri vratih prisluškovala. Stavim vam, milostiva, zato tale predlog: Moj častilec v tretjem nadstropju, želi namreč, opremiti mi posebno stanovanje. Ako je milostiva za to, vzamem vaše stanovanje, odkupim vaše obleke in vso ostalo ropotijo.“

„Dobro, Nini, vaš predlog vsprejem.“

„In potem; milostiva, še nekaj. Potrebovala bom tudi spretno sobarico, ako mogoče Francozinjo. Ako milostiva hoče, morda, dokler se kaj boljšega ne dobi — — — plačam vam petdeset dolarjev mesečno — — —.“

„Kaj? Jaz — — — jaz vam za sobarico?! Nikdar! To se pravi . . . dokler se kaj boljšega ne dobi. Dobro! Vsprejem!“

Nini se je milostno nasmehljala. Na to je namignila Fifi, naj ustane z otomana, leže sama nanj ter oblastno nadaljuje: „Dobro toraj, Fifi, pričakujem, da se bodete potrudili ohraniti si moje zaupanje. Idite in prinesite mi obed za tri dolarje, za vas tu petdeset centimov. Pri meni se bodete lahko do sitega napasli. Toda nekaj vas opozorim: ako bodete začeli kako razmerje s kakim ljubimcem, na primer: z Boltsonom, ali ga celo vsprejemali v mojem stanovanju, vrgla vas bom brez usmiljenja na ulico. Strogo bom gledala na to, da se bo moja sobarica vedla dostojno.“

* * *

Poteklo je šest mesecev. Nekdanja sobarica, sedaj milostna, poredna Nini je hodila nestrpno po sobi. Od časa do časa je pogledavala pri oknu, kakor bi nekoga pričakovala; „Vraga, kje se potika Fifi tako dolgo, da je ni z obedom? Treba bo z njo govoriti resno besedo.“

V tem trenutku vstopi nekdanja milostiva, a sedaj sobarica lepa Fifi v sobo ter poredno se smehljaje javi svoji gospodinji gospodični Nini, da v nobenem restavrantu ni dobila brez denarja obeda.

„Za Boga! Saj vendar še ne dolgujem tako dolgo in poprej sem vendar vse sproti plačevala!“

„Oprostite, milostiva! Ko se je izvedelo, da je vaš stari prijatelj pobegnil, zapustivši neizmerno dolgov, v Evropo, ne upajo vam niti centa več. Na stopnicah me je tudi srečal gospodar ter me prav neuljudno vprašal, kdaj bode te poravnali zaostalo najemnino ter pripomnil, da vam zarubi vse pohištvo in vso drugo ropotijo, ako mu v štiriindvajsetih urah ne plačate.“

„Fifi, Fifi, ne dražite me! Brez obeda vendar ne morem biti, saj že od včeraj opoludne nisem ničesar zavžila. Idite vendar še v druge restavrate, v katerih še nisem zadolžena in preskrbite mi obed.“

„Ne bo šlo, milostna! Brez denarja ne bom ničesar dobila. Povedati pa vam imam veselo novico. Srečala sem na ulici, ali bolje: čakal me je na ulici moj nekdanji častilec Boltson ter mi povedal, da je dobil službo prvega blagajničarja največje tukajšnje banke. Tudi mi je dal takoj deset tisoč dolarjev na razpolaganje, da uredim svoje zadeve. Ako torej, milostiva, nimate nič proti temu, odkupim vaše pohištvo, obleko in drugo ropotijo ter tudi vas vsprejemem za sobarico, da ne bode te trpeli pomanjkanja!“

„Ne norčujte se, Fifi!“

„Kakor vam drago, milostiva! Poiskala si bom pa drugje primerno stanovanje ter pripravno služkinjo. Kar mi na mezdi dolgujete, vam darujem, a javim vam, da izstopim ta trenutek iz službe. Zbogom!“

„Stojte, Fifi! Potrpite, da nekoliko premislim! Morebiti bi se vendar pogodili vsaj za ta čas, da kaj boljšega dobim.“

„Dobro! Plačam vam toliko, kolikor ste vi meni obljubili plačevati, a mi niste plačali.“

„Vsprejem!“

„Dobro! Idite tedaj po obed za obe! Tu imate pet dolarjev.“

In Fifi in Nini sta se preoblekli. Nini je šla po obed; Fifi pa je ma-lobrižno legla na otoman ter pričakovala svojega prijatelja Boltsona.

Tako se je izpreminjalo približno vsakih šest mesecev razmerje med Fifi in Nini še dokaj let, dokler niste šli obe kot neporaben objekt v zasluženi pokoj.

LEPA DRUŽBA.

Uredništvo lista „Splošne Novosti“ ni bilo ravno na najboljšem glasu. Šepetalo si je občinstvo marsikaj na uho, kar ni bilo baš na čast urednikoma.

Nekoč se je značilen dogodek iz zasebnega životarjenja tega lista raztrosil po mestu ter vzbudil občno veselost.

Urednika Slavoljub in Borislav sta se nekaj sprla in se naposled celo stepila.

Uredniku Slavoljubu je toraj dejal nek prijatelj: „Ti, Borislav te bo gotovo pozval na dvoboj!“

„Smešno,“ odgovoril je Slavoljub, „povedal bom častnemu sodišču take stvari od Borisa, da ga sodišče ne bo priznalo za sposobnega zahtevati zadoščenja.“

„Pa je vendarle mogoče,“ odgovoril je prijatelj, „da ga sodišče prizna sposobnim.“

„Tako? No, potem bom pa o sebi povedal stvari, ki me bodo brez dvojbe napravile nesposobnim.“

Izdala se je.

Mati: „Tako toraj, oficijal I. te je poljubil na lice! Ali si ga pokazala?“

Hči: „Ni bilo treba, ker me je takoj na to poljubil tudi na ustnice.“

Tiskovni pogrešek.

C. kr. deželna vlada Kranjska je poslala dne 20. septembra povodom demonstracij v Ljubljani, vojaštvo c. kr. pešpolka št. 27, mo(i)rit razburjene ljubljanske prebivalce.

TUDI PREKLIC.

Podpisani preklicujem vse žalitve, ki sem jih govoril o gospodu Frljugi, izjavljam da je imenovani gospod pošten, ter vsakega svarim o njem to raznašati. Obenem vabim vse svoje goste na sveže pečene klobase.

ANTON FALOT,
GOSTILNIČAR PRI TREH LIPAH.

Zafrknjena baharija.

Prvi zdravnik: „Preteklo noč sem bil petkrat iz spanja vzbujen!“

Drugi zdravnik: „Zakaj si pa ne potrosiš postelje s „Zacherlinom“?“

KLIN S KLINOM.

Nekdo, ki je bil zavarovan proti ognju, naznanil je banki, da mu je pogorelo preteklo leto blizo tri tisoč smodk, ter je zahteval od zavarovalnice odškodnino. Po preteku nekoliko dnij pa je prejel zavarovanec od banke pismo, s katerim mu je zažugala, da ga bo ovadila sodišču zaradi — požiga.

Udobna.

— „Milostna, vi ste pa najeli prav brhko vzgojiteljico svojim otrokom!“

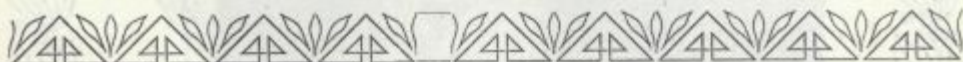
— „Da; zdaj imam saj mir pred otroci in pa pred — svojim možem.“

DOBER SVET.

Nek mesar je izgubil denarnico s precejšno svoto denarja. Pošten najditelj mu jo je prinesel nazaj. Ko mu je mesar ponudil na to primerno darilo v zahvalo, ni hotel najditelj ničesar vzprejeti.

„Ker že ne vsprejmete darila v denarju“, začudil se je mesar, „vsprejmite vsaj tale dober svet: ne jejte poleti nikdar klobas. Mi mesarji že vemo, zakaj.“

Pri vinskem trgovcu.

Vinski trgovec: „Vse te steklenice, kar jih vidite tu v kleti, so napolnjene s samimi zdravilnimi vini.“

Gospod: „Aha, to so taka vina, na katera se morajo vzeti zdravila, ako se jih človek napije.“

V največji potrebi.

„Prosim vas, da bi mi posodili nemudoma dvesto kron, kajti nahajam se v veliki zadregi in sedim tu, kakor na žarečem oglju, katero pa še tudi ni plačano.“

Nevaren čas.

Oče (sinu dijaku): „Kaj, uro, ki sem ti jo predpustom kupil, si že zastavil?“

Sin: „Kako mi pa tudi moreš ob tako nevarnem času kupiti uro.“

MODERNE NAPRAVE.

Kmet, prišedši v mesto se je nastanil v modernem hotelu, v katerem so bile vse sobe opremljene z električno razsvetljavo. Ko je zapazil na nočni omarici svetiljko, ki je bila pritrjena na električni žici, začel je rentaćiti nad sobarico: „Če sem prav kmet, pošten sem pa le, in ne bilo bi vam treba privezavati svetiljk, ker še nisem nikjer nobene ukradel!“ in odšel je ogorčen nad to mestno nezaupljivostjo.

Pri zobozdravniku.

Zobozdravnik: „Kateri zob vas torej boli, da ga želite pustiti izdreti?“

Gospod: „Pravzaprav me zdaj nobeden zob ne boli, a bolet me je pred pol letom ta-le podočnik!“

Zobozdravnik: „Ako vas že pol leta več ne boli, čemu si ga pa hočete pustiti zdaj izdreti?“

Gospod: „Ker imam ravno denar!“

Hudobnež.

Stara devica (ki je pri krasnem vremenu sedela poleg mladega gospoda v parku): „Nebeško je sedeti tu v prosti naravi z vami, nad nama pa se jasno nebo tako prijazno smehlja!“

Gospod: „Ljudje, ki naju vidijo, se tudi smehljajo.“

Narobe svet.

»Mene, ko sem samo „kamenčkal“ so zaprli; take pa, ki kradejo ure, proglašajo za bolne na kleptomaniji in jih izpuščajo!»

ŽANE Z IBLANE.

Astn, zdej je pa gmah! Jest sm prec vedu, de na u preh gmaha u Iblan, de u preglašen čez use sluvenske urednike in tiste, ke u cajtnge pišeja, kontumac in de jm u gespud baron Švarc-(rot-gold) pustu usm torbe na gofle nateknt. Tu je ta nar bl ajnfoh in za kerga še torba dost na izda in de še use glih pu zunajneh cajtngah gufla, tega se pa kar ganc ajnfoh uklufta.

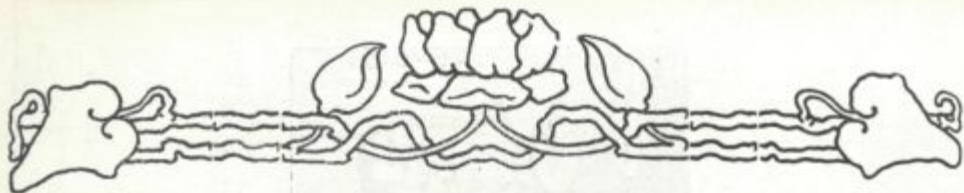
Drgač tku ni blu za pumagat in vornga gor za prpraut, tu se je zdej pukazal. Če sa bl suldati in žendari pu miest ruguvilel, slabš je blu, bl sa ldje sitnost predajal in gofle brusil. Kokr sa pa sluvenskm urednikm torbe na gofle nateknil je pa prec ratu tak lep gmah, de more enga veselet, če b biu na vem kua. Zatu pa zapojma

„Bože Švarca hrani
Kranjski deželi,“

in tku naprej du konca.

Tula mislem, de um žihr skus torba puvedu. Če se u pa še tula gespude državnmo praudnke tku prkepil, de uja zase prdržal, nej jm pa Buh pužegna.

Po domače.

Tujec (na kolodvoru ozkotirne železnice): Čakanje na vaš vlak je naravnost neznosno. Gospod načelnik, ali ni tu v obližju nobene zabave, da bi si človek čas pregnal?"

Načelnik postaje: „Obžalujem, toda ako želite, zaigram vam lahko malo na svojo harmoniko!“

Prava struna.

Trgovec (prodajalki): „Ana, to ste že zopet napačno naredili, gos neumna!“

Prodajalka (molči).

Trgovec: „Vi ste najzanikrnejša ženska, kar jih poznam in prav za nobeno rabo!“

Prodajalka (molči).

Trgovec: „Sicer pa tudi ne vem, na kaj si domišljujete, ko ste vendar grdi kot strašilo!“

Prodajalka: „Gospod šef, vse kar je prav; toda žaliti se ne pustim!“

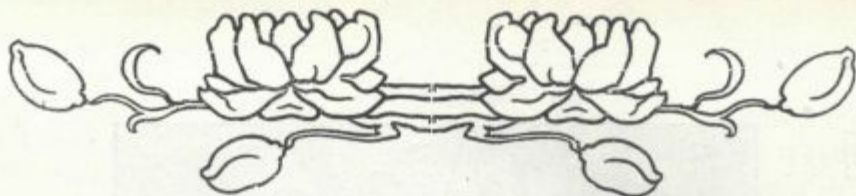

Dober svet.

On (čitajoč časopis): Že zopet je varani soprog padel v dvoboju; to je sramotno!“

Ona: „Vidiš, kako imam prav, ko te vedno nagovarjam, da bi se učil borenja!“

V spiritistični seji.

- „Takoj se bo prikazal duh! Čemu se pa tresete in prebledujete?“
- „Bojim se, da v prisotnosti duha ne izgubim prisotnosti duha!“

Utrink.

O sreči v ljubezni lahko govori samo oni, katerega nevesta se — z drugim poroči.

Človek mora biti skromen. Ako komu kaka ženska ponudi srce, ne sme jo prositi tudi roke.

Zlasti mlajša.

„Imam čast predstaviti svoje tri hčerke; vse tri so zdrave, omikane, dobre gospodinje in nedolžne, zlasti najmlajša!“

Vprašanje in odgovor.

A: „Zakaj pa imajo „umetniki“ tako dolge lase?“

B: „Ker tako hite delati, da jim niti za brivca časa ne preostane.“

Tako, tako!

— „Vi ste bili toraj nastavljeni pri tvrdki Korunovi nasledniki kot pisarica na stroj — ali ste se tam dobro priučili pisanju?“

— „Žal, da ne; kajti pisala sem samo tedaj, kadar je prišla — gospa šefinja v pisarno.“

Ustanovljeno 1842.

BRATA EBERL, LJUBLJANA

slikarja napisov in lakirarja.
Dekoracijska, stavbeva in pohištvena
pleskarka.

Delavnica: Igriške ulice št. 8.
Telefon 154.

tovarna oljnatih barv, laka in fir-
neža z električno gonilno silo.
Telefon 154.

Trgovina in pisarna: Miklošičeve
(Franciškanske) ulice 6.